

[Rahbæk Møller]

60.000 kr. vil få en direkte indkomstskatteforhøjelse. Derudover skal de selvfølgelig også være med til at betale de grønne afgifter, som skal være med til at finansiere skattelettelserne til andre.

Men det er ikke kun folk med så små indkomster, der får problemer. Groft sagt skal man afhængigt af ens personlige forhold et godt stykke op over de 100.000 kr. i årlig indkomst, før indkomstskattelettelserne overstiger bruttoskatten og de grønne afgifter, og man skal endnu et godt stykke op i indkomst, før der bliver tale om nettoskattelettelser af nogen betydning.

For folk med mellem- og højindkomster er der til gengæld lettelser til alle, både ejere og lejere, undtagen de værste spekulanter, og dem har vi ikke ondt af. Men vi har ondt af de deltidsbeskæftigede, som får en nettoskatteforhøjelse, og vi har ondt af de lavtlønnede fuldtidsbeskæftigede, som får beskedne eller slet ingen lempelser, når det hele er regnet med, og som må se bedre stillede være i stand til at udvide deres forbrug.

Især folk med store indkomster og små fradrag vil få store skattelettelser. Det har vi for så vidt ikke noget imod, det er de såkaldt hæderligt rige, men vi vil godt rejse spørgsmålet om, hvorvidt lettelserne behøver at være så store, når der direkte strammes i bunden. En gruppe, der bliver særlig forgyldt, er pensionister med store private pensioner. Det er ikke den rimeligste gruppe at forgyldte. Som sagt er vi ikke i sig selv forarget over, at nogle mennesker får det bedre. Vi er kun forarget på baggrund af, at dette ikke gælder dem, der går på arbejde og tjener en beskedne løn.

I den forbindelse vil jeg også nævne, at der strammes over for kommunerne. Sammenlagt får staten det bedre og kommunerne det strammere. Især er vi kede af, at der sker en vending af det såkaldte skrå skatteeft, hvilket vil betyde, at kommunerne bliver nødt til i højere grad at kradse deres penge ind fra små og mellemstore indkomster.

Jeg siger alt dette med betydelig ærgrelse, fordi der er så mange gode ting i regeringens skatteforslag. Selve det at nedsætte indkomstskatten ved at lukke huller, øge grønne skatter og indføre en bruttoskat er simpelt hen sund fornuft. Fordelingen af nedsættelsen af skatteprocenterne på de forskellige indkomstgrup-

per er også i det store og hele i orden. Derfor er det så ærgerligt, at forringelsen af personfradraget ødelægger hele billedet.

Hermed er også sagt, at SF klart er villig til at gå i forhandling om at gennemføre den foreslåede reform, men en af betingelserne er, at fordelingen bliver bedre. Fru Anne-Marie Meldgaard har tidligere i dag tilkendegivet, at regeringen er villig til at forhandle på det punkt, og det er glædeligt, men jeg er imidlertid i tvivl om regeringens handlekraft. Det er jo ingen hemmelighed, at det fremsatte forslag er et resultat af interne forhandlinger i regeringen, hvor de forskellige regeringspartier hver har fået sit.

Jeg gætter næppe galt, hvis jeg antager, at forhøjelsen af gavefradraget til bl.a. kirkelige organisationer er en indrømmelse til Kristeligt Folkeparti. Det er en gammel tradition, at de mest gudelige tænker mere på sig selv og deres organisationer end på de dårligst stillede. Det kan man læse om i Bibelen. Der kan man også læse om, hvad tømrerens søn fra Nazareth mente om den slags.

Nedsættelse af lejeværdien er selvfølgelig en indrømmelse til Centrum-Demokraterne. Den er fordelingsmæssigt helt overflødig. Der er boligejere, der er i en vanskelig situation, men en nedsættelse af lejeværdien virker i denne forbindelse helt tilfældigt og gavner mange, der langt fra har hjælp behov.

Jeg kan ikke gennemskue, hvad De Radikale har fået. Måske er den ekstra nedsættelse af skatteeftet fra 60 til 58 pct., der ifølge aviserne skete under forhandlingerne, en indrømmelse til De Radikale.

Under alle omstændigheder er der ikke nogen af de fire regeringspartier, der specielt bekymrer sig om de lavtlønnede og de deltidsbeskæftigede, og under alle omstændigheder koster de forskellige indrømmelser, regeringspartierne har fået, penge. De penge er så ikke til rådighed til f.eks. forhøjelse af personfradraget. Derfor tvivler jeg både på regeringens sociale tankegang og på dens evne til at forhandle, men vi vil gerne gøre forsøget, hvis regeringen også er villig. Som allerede sagt indeholder reformforslaget mange gode elementer, som vi med fornøjelse vil være med til at bære igennem.

Jeg har hermed kommenteret L 283 og skal herefter kort kommentere de øvrige forslag.